

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

JOCHS FLORALS.

Ayals que 'ls demés anys, en la Sala gran del Consolat de Mar se celebraren enguany los Jochs Florals de Barcelona. Hi havia a les portes dos guardes del Conçell muntats en llurs cavalls é duyen capells de cuyro ab grossos plomalls de color blanc. La gent menuda d' ayals guardes ne diu russos.

E a dintre del reixat sonaven pifres, trompetes, atabals é altres enstruments, movent gran avalot sots lo bastó de un músich mestre anomenat micer Sampere.

E al péu mateix de la porta de l' entrada qualques floristes repartien ramells de roses é altres floretes més ó menys mústigues a les nines é ninetes, com é també a les madones que dintre de la sala s' endin-zavan.

E la sala era un bè de Dèu de maraveyles. Cadires é cadiretes de la plassa del Pi, un soberch cadafalch, ab lo soli de la regina al enfront envoltat de tota lley de floretes: alcatifes en lo trespol, dalt del enteixinat penons é llargandaixos, paumes entortolligades a les columnes que pareixian la continuació del Passeig de Colom; encortinaments en las baranes de la balconada, damunt dels murs domassos y lires d' estany; escuts per tot arreu y rétols..... ¿Qué 'us diré? Lo sol guarniment de la sala costat havia de segur més de CC lliures barcelonines.

Era la una, bèn tocada; en la sala rebullia la generació: los aymadors feyen l' ullet a les ninetes é les ninetes se ventaven per apagar ó per encendre encare més les brases del amor.

Los pifres de micer Sampere senyalaven la marxa del Rey en Joan l' aymador de la gentilesa, é sorti a pendre son loch dalt del estrado la gentil comitiva dels conçellers é diputats de la generalitat de Catalunya é 'l virey Herce é 'ls membres de les corporacions sabies, é 'ls agutzils é pertiguers, é 'ls senyors del Consistori.

E encomensá la cerimonia lo sobredit virey, vingut de terra de Castella que no sab de catalá ni una paraula. Prou s' hauria mossegat la llengua més de quatre voltes si li haguessen fet dir alló de *setze juljes menjen fetje de un penjat*. Ab véu molt debilitada, com si encare no hagués esmorsat, diguè un parlament molt bréu en castellanesh. «Cataluña, la patria insigne del Conquistador y de Fernando el Católico..... y de Rubau Donadéu, etc., etc.»

E encontinent legí un altre parlament lo doctor Durán y Bas, advocat de profecia, president del Consistori, mestis d' ideas, diputat quan los conservadors governen, é gran defenedor del dret catalá, encare qu' ell de la sua persona sia una mica corvo. Parla molt del dret, de lo ideal, y de lo real é no diu res de les pes-

setes. Diu que les lleys catalanes son eixides de la terra, com si fossen patates é que fan olor de bosch, com si fossen rovellons. Glosa 'l lema sant del Consistori: patria, fé é amor é diu de l' amor qu' es la llavor de la familia, é posa fi a son parlament afermant que 'ls catalans som membres de l' Espanya.

E encontinent legí un altre parlament anomenat *memoria* en Joseph Franquesa é Gomis, segretari del Consistori, fadri poeta que dú 'l mostatxo é la barba a faysó de lluytana. En ses poesies es en Franquesa un catalá rebèch; més quan en prosa parla se leixa a cada punt caure en lo dir castellanesh. E perçó es que en son parlament anomenat *memoria* hi trobaréu paraules ayals com *foro*, *armontas indescifrables* é altres moltes heretjies. Parla en Franquesa de lo caliu de la llengua, que més valdria parlás de la llengua al caliu. Endressa un Dèu vos guard' als rossellonesos que son vinguts a celebrar la festa é trau los drapets bruts a les poesies llorejades é acaba vessant una llagrimeta de tinta sobre quiscú dels morts de l' any.

E tornan a sonar los pifres de micer Sampere, é s' obren los plechs que 'ls noms dels autors de las poesies llorejades tanquen.

Premi de la *Flor natural*: en Francesch Mathèu é Fornells, autor de la *Primavera*. Ressonen grans aplaudiments, é en Mathèu qu' es un donzeyl que també dú lluytana, pren la flor de la taula é 'n fá present a Madona Irene Arxer qu' es una galan donceyla casada ab en Diumenje Sanromá, fabricant de draps. E les ninetes s' alsen de puntetes é munten sobre les cadiretes per veure a la regina.

Legeix la *Primavera* de 'n Mathèu en Blanch é Piera meije.

Es ayals poesia un cant tendre é delicat de un trovador qu' está malalt quan la primavera esclata, demanant a Dèu que si se l' ha d' endur se l' enduga en primavera per anar de un cel a un altre cel ab gran comoditat é molta alegransa é gentilesa. Lo metje Blanch recepta al poeta malalt un gran avalot de picaments de mans... é 'l cura.

Primer accésit: en Ramon E. Bassegoda per sa poesia *Idili*; é segon en Joaquim Riera é Bertran per la sua titolada *L' aviona*, de las quals no 'm cal parlar perque no 's legiren.

Premi de l' *Englantina d' or*: en Ramon Picó é Campamar, mallorqui de Mallorca, per sa poesia *Lo compte Mal*, que legeix també lo metje Blanch, espantant a les criatures, perque 'l tal compte es una creació engendrada pèl Juhèu errant é pèl nostre Compte Arnau é posada en versos molt arrodonits é maseles a tot serho. En Picó siguè també aplaudit en gran mesura.

Dels dos accésits, *Lo fossar de las moreras* é *Gelosia*, duya aquell un nom suposat é l' altre un trosset de paper blanc sens letra ni gargot. Lo nom suposat fou lo de Joseph Anglada y Pi, que bè podria legirse

Anglada y Pi (tarra); é 'l paper en blanc, si la poesia *Gelosia* premi hagués hagut hauria dit: Joseph Martí é Folguera (a) Martinet de Reus. Mas premi no hagué é 's féu lo miracle per art de bruixeria.

Premi de la *Viola d' or y argent*: n' Apeles Mestres, poeta é ninotaire, per sa poesia *Los dos Cresos* que legí en J. Roca y Roca, gran fahedor de diaris excomunicats per nostra santa mare Esglesia. Los dos Cresos son dos pastors que conversan de lo que farian si fossen rics, é resulta de la conversa llur, que 'l jove faria moltes bojeries é 'l més vell coses bones é molt enrahonades. Forts picaments de mans ohiren tant en Janot com en Silvestre per llurs bells parlaments dits en versos molt polits é bèn esmaginats.

Tingueren los accesits en Pau Bertran é Bros é en Ferrán Agulló per llurs poesies: *La mà del albat* é *Las balladoras*.

E encontinent se desenganxaren los plechs dels autors que havian guanyat premis extraordinaris, é resultá guanyador de un ram de llor de plata que al menys feya mitja cana ó cinch palms lo ja nomenat Ramon Enrich Bassegoda, autor de la poesia *La Verge de Betania*, legida per en Cabot, no 'l conçeller, un altre, qual poesia recompta miracles ayals com lo de una sancta que ab un salpasser domesticá una fera adormintla al benhirla en un temps en que encare no era coneguda aquella mixtura *cloroformo* anomenada.

Ayals poesia semblava feta ab motillo com los Sanct-Antonis de fira.

Guanyá l' accésit en Pere Coutrais de Argelès-surmer per sas *Currantas rossellonesas*, qui no 's presentá ab greu dolensa de la gent que li agrada coneixe cares noves.

E are vé lo bo, que fou la poesia de gresca *La caponada* titolada, é deguda a la ploma de Mossen Collèll, canonje de Vich, premiada ab un objecte d'art. Poesia de gresca he dit é aixís resulta de que a Vich caponan a les ninetes grans que no 's casen, mentres se casen ses germanetes més menudes é de aquí que 'n digan *caponades* a les que queden per majordones ó per vestir imatjes. Mossen Collèll demostra ab açó que avuy están los clergues ell molt de broma, senyal segura que 'ls ván bè 'ls negocis. Ell mateix legí la poesia, guanyant Dèu sab quants dies d' indulgencia.

¡Ay Déus! En Joseph Verdú (a) Gestus, poeta festiu estava tot esmarrit é dolent é deya:—«¡Ay de nosaltres, pobrets, si 'ls capelans comensen a fer broma é a furtarnos aquesta lley de premis! ¡Ay de nosaltres pobrets que 'n durém poch de capelans a l' enterrol!»

E per fi guanyaren també premis extraordinaris en Narcís Oller é Moragas per sa novela *L' escanya pobres* é n' Emili Vilanova per son quadret *Lo cerraller*. Oller es un ver novelista, gloria de Catalunya, é Vilanova, humorista com ell sol é embalador, a qui 's déu lo guarniment de la sala, pot dir:

«Primer guarneixo la sala
é après arreplego 'ls premis.»

Un cop termenada la distribució de premis, se fa la crema dels plechs que duhen lo nom dels autors no premiats, que es ben en vá, ja que aytals autors regularment se cremen ells mateixos quan saben que no han eixit premiats.

Termenà la festa d'enguany ab un gay parlament rossellonés lo mantenedor J. Peprax ciutadà de Perpinyà, fent avinent qu'entre Catalunya é Rosselló, Pirineus no hi havia.

Grans mercés.

E per termenar jo com cal vos diré, qu'essent lo consistori presidit per un ayant de la Monarquia com en Durán é Bas molt estrany fou que segons consuetut, al anar á ocupar son soli la regina de la festa no fós proclamada com devia.

Ja á saber que essent lo consistori format de molt bons crestians, guanyá lo premi religiós una poesia que no té res de religiosa ni cap flayre fá de cera ni d'encens, ni de sagristia; é que 'l premi festiu é picaresch se l'emportá un canonge, cantant *La caponada*.

Vulla Déus nostre Senyor que l'any que vé los capelans é canonges que als Jochs Florals concorren, dugan ja mirinyach ó polissón dessota la sotana.— Amen.

P. DEL O.

DAVANT DEL LICEO.

—Dèu la guard senyora.

—Gracias á Dèu que la trobo, senyora Maria: no tenia altra cosa al pensament que parlá ab vosté.

—Ja he fet bé donchs que l'he escamesa quan l'egia 'ls anuncis del Liceo. ¿Qué 'm volia dir?

—¿Qué l'hi volia dir? Qu'en tota la santa nit no m'han deixat aclucar l'ull aquella colla de dimonis desencadenats que té á dispesa. ¿Quin trucar á la porta y pujar á altas horas de la nit! Ja l'hi asseguro que farán un pá com unas hostias. ¡Vaya uns alets! Retirà á las dos y á las tres de la matinata... y no es aixó lo més mal, sinó que 's disputan com si estessin á la llum del sol.

—No devia ser tant tart, venian de sentí en Masini.

—Ditxós Masini! Ja 'm té omplert lo cap! ¿No sab que l'altre dia ab la capa de n Masini me 'n vá fer una de crespas en Salvador?

—¿Ab la capa de 'n Masini? ¿Qu' es conegut d' ell?

—No dona, aixó es un dir. Are llegia aquests papers per saber quan canta aquest *disvididó* de matrimonis, perque 'l meu no 'm donga gat per llebra.

—Digui, dona, ¿qué l'hi vá passar?

—Ja veurá; feya algunas senmanas que al donarme la senmanada hi trobava á faltar una ó dugas pessetas, que 'm deya qu' eran de quarts de jornal.

Jo, com sabia que se 'n anava á l' hora, y de casa á la frábica no hi ha gayre trós, ja comensava á capficarme: després á cada punt diners per *pacatillas*, y al últim digué: canta en Masini y jo no puch faltarhi.

Ciertos son los toros, vaig pensar jo; es que té un tráfeh y vol estar lliure; «Bè, ¿qui es aquest home?» «Es lo primer tenor que hi ha, un portento, un rossinyol.» En fi, ¡si me 'n vá dir de cosas! Jo com que no hi entench... que no 'm treguin lo manyá del nostre carrer que no l'hi apagan la véu ni 'ls cops de mall, y á més que sols m' agradan las cansons de la manera que fá trenta anys que las he sentidas, sempre del mateix modo, aixis es que pèls demés me quedo freda, perque vosté que ja l' ha sentit, sab que té una véu molt bona.

Jo mitj pensant qu'era una excusa per anarsen ab algun romanso, (perque 'ls homes desprecian lo de casa per lo de fora, que no val de molt tant) l'hi vaig doná 'ls sis rals ab prou recansa del cor.

Si vá anarhi ó no, no l'hi puch dir; lo que si l'hi diré, es que torná á casa mitj macat y ab un ay etern vá passar tota la nit.

—Bè ¿qué l'hi succehí?

—Que vá barallarse, ángel de Dèu, al menos aixis m' ho vá contar. Ell deya passejant pèls corredors del quint pis ab en Domingo, no hi ha cap tenor com en Masini y tothom era de la séva opinió; pero aquell home que corre per la plassa que vent sévas, alls y julivert, sab, aquell alt y gros... que vá ser de 'l Euterpa, sab...

—Si no 'n conech d' altre.

—Pues bueno, era antes conegut d' en Salvador y per unas diferencias que ván tenir, no 'l podia véure, pues aquell comensá á dir que no valia res, que als que 'ls hi agradava eran aixó ó alló, que n'hi havian altres de millors, res ¿sab? no mes per contradirli. En Badó que es *primé* de la *Trompeta* y per lo tant aficionat á la música, no vá poguerho aguantar y l'hi respongué no sé qué, y ja van serhi, l'altre perque havia aplaudit l'hi clavá un tanto ab un paper que portava á la má y alló hauria acabat malament á no ser per en

Domingo que se l'hi posá al devant y 'l vá afrontar de tal manera, que l del julivert sols tingué que callar y girar qua, per no sentirse cantar la cartilla devant de tota la gent. En Badó com es tant fort de génit, ab aixó no pogué passar la nit ab sossego; afegeixi 'l soroll de casa de vosté y ja 'm té á mi tota la nit desperta. Per 'xó l'hi contava que 'n Masini m' havia fet molt mal, perque si aixó durés 'm separaria del de casa.

—Ah, si 'l sentis no ho diria. A mi quan cantan bé m' agrada, pero ell ja l'hi dich, si 'm volgués, fins m'hi casaria, y aixó que no guardo molts bons recorts del primer marit.

—¿Que s' ha tornat boja?

—Se coneix que no l' ha sentit: jo al quart pis la nit que canta no hi faltó may.

—¿Y qui l' hi acompanya?

—L' Eduardo, aquell estudiant de medicina, miri, fins he trobat que hi té una retiransa.

—¿Y canta tant bé com diuhen?

—No s' ho pot figurar ab quina expressió y quin gust! Si jo 'n sapigues, fins de franch ho faria per poder cantar ab ell lo quart acte dels *Hugonots*. ¡Y en lo *Mefistofele* lo duo del tercer y quart hi ha res més ben cantat!...

—Dèu las guard.

—Ola Pepeta, ¿que vens de la plassa?

—Encare no, figúrinse que l'altre dia no volgué la senyora aná 'l teatro ab D. Leandro perque tenia mal de cap. Ell se n'hi aná y mentres tant D. Fredelico vingué á ferli companyia y com avuy torna á cantar aquell tenor tant bo y 'l senyor hi vá, y ella té mal de cap, saben... he tingut que anar per un recado de la senyora...

—Si, si, pobre Masini, de quantas cosas es causa sense voler.

—Ja tenen rahó perque D. Fredelico també diu á la séva senyora que 'n Masini l'hi agrada molt. Mes déixamen anar que faria tart.

—Adios noya.

—Ja ho véu lo que l'hi deya; la gent está boja per aquest home. Donya Rosa, aquella que 'l seu marit vá ser diputat, també hi está encapritxada; y tantas n'hi han.

—Ay deiximen anar que tocan las onze.

—Jo també, encare que la mi nona ja déu fé 'l diná.

—M' alegraria que fessin las paus ab en Badó; digui que l'hi porti.

—Bueno, passarho bè. Vaya una ¡aquesta! ¡Quin pendó que n'hi ha! Que han de anar ben cuydats 'ls de la dispesa si no menjan més que Masini. Encare aquell estudiant se déu menjar lo millor perque segons ella diu hi té una retiransa...

MISTER JOHNSON.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

En lo Liceo s' ha cantat la *Lucrezia Borgia*. Hi havia desitj de sentir á n' en Massini en aquesta partitura, y desgraciadament lo dia del estreno no estava del tot bé de véu. Cantá 'l primer acte molt regularment, decaygué en lo segon; més en lo tercer feu un punt d' home y en l' escena de la mort principalment fou lo Massini de sempre. ¡Quin entusiasme vá despertar! Fou cridat á l' escena catorze ó quinze vegadas. La véu aná afinantse en la pedra esmoladora de la voluntat, y una vegada esmolada 'ls que esperavan una cayguda van tallarse.—La Cepeda molt bé, menos en lo segon acte que fou lo més compromés de l' obra. En lo final admirable.—Respecte á la Sra. Borghi y al Sr. David déu n' hi dó.

En conjunt no es l' obra de la temporada que ha sortit més justa ni molt menos la que ha agradat més Jo vaig aconsellar á l' empresa que la posés y casi me 'n arrepentixo. En tal concepte no puch ser exigent. D' aquí en avant pendré lo que 'm dongan y gracias.

¿Vostés creuhen en miracles? ¿No? Donchs arribinse fins al Teatro del Circo y 'n veurán un. S' ha posat en aquell teatro l' *Aida* de Verdi, ab un rumbo que 's quedarán blaus. ¡L' *Aida*, ben cantada, per artistas que s' avenen molt, acompanyada ab una nutrida orquesta y un gran cos de coros y presentada ab decoracions novas algunas de molt bon efecte, tot aixó á dos rals l' entrada! Diguin sino es miracle.

Y no 's creguin qu' exageri. Alguns dels artistas de segur farán carrera. Desd' are aposto un duro contra un ral á favor de la contralt. Algun dia la sentirán al Liceo los que no vulgan anar á sentirli al Circo. Lo tenor molt discret. Los demés artistas tots en lo seu lloch. Y respecte del conjunt no 'ls diré sino que tant lo mestre Subeyas Bach, com lo director de coros Sr. Porcell ván ser cridats á l' escena.

A qui ván cridarhi també, sense que hi comparegués sens dupte per modestia fou al empresari Perelló, autor del miracle de posar un' obra, com *Aida*, de una manera digna de un teatro de primer ordre, á disset calés l' entrada.

¿Saltém si son servits al teatro Principal, passant per damunt de l' obra ¿*Perez ó Lopez?* que no vá agra-

dar, ni té res que la recomani. Un' altra comedia s' ha posat, *Los dulces de la boda* de 'n Blasco, de una acció molt reduhida, sense gran interés y ab un desenllas sumament previst. Pero ¡amigo! las obras més fluixas ben dirigidas representadas ab carinyo, creixen, agradan y fins entusiasman. Aixó es lo que succehí ab *Los dulces de la boda*. Diu qu' en Mario, que feya un tinent de caballeria, hi estigué admirable, es dir lo que tothom sab: afegir que 'ls demés actors, en Rossell, en Tamayo, la Dominguez se portaren com devian, tampoch diriam res de nou. Lo que sorprengué á tothom y molt agradablement per cert fou l' aparició de una verdadera dama cómica, la senyoreta Matilde Rodriguez, que per primera vegada treballava en la companyia de 'n Mario y que de un salt se coloca en la primera fila.

May cap artista ha guanyat més depressa 'l cor del espectador. Es jove, elegant, graciosa, fina y distingida. No es una bellesa en lo verdader sentit de la paraula; pero en lo seu rostre hi ha vida, expressió, inteligencia y aquestas tres qualitats son la primera hermosura y artista de teatro. La Matilde Rodriguez, entra de plé en la categoria de las damas, que si volen obtenen un nom tant eminent com lo que tenia en sos millors temps un' altra Matilde; la Matilde Diez. En *Los dulces de la boda* representa una granadina perfecta: en l' accent, en l' expressió, en la mímica y sobre tot en las transicions més deliciosas fetas ab encantadora naturalitat s' hi véu una reyna del escenari adornada de qualitats las més excelents.

Dona instruida, llansada á l' escena per una desgracia de familia ha treballat tres anys en lo *Teatro de Lara*, representant tant sols pessas y comedietas. En Mario que á més de ser un graa actor y un inteligent director d' escena, té un flaire exquisit per de-cubrir tresors, desniuhá á la Matilde Rodriguez, á la qual, lo públich de Barcelona ha rebut ab transports de un entusiasmo, tant més legitim, quant era completament inesperat.

La mateixa actriz vá fer una nena deliciosa en la pessa *Vestirse de largo*. Y creguin que se 'ns fá aygua á la boca sols al pensar que veurém á la mateixa Rodriguez en la comedia *Sin familia*.

Consuelo es en nostre concepte, l' obra mestra de Ayala y per Vico una verdadera creació. No menos inspirada estigué en son desemenyo la Mendoza Tenorio, que lluhí magnífichs trajos.—En la *Muerte en los labios* obtingué 'l mateix Vico un inmens triunfo. Siga dit ab justicia, lo Valter de 'n Vico no té millora. ¡Llástima que 'l conjunt de la companyia no estiga á la altura del mestre y de la primera dama!

En lo *Tivoli* la companyia de 'n Tutau ha tret gran partit del *Coronel Esteban*. No perque aquells actors sigan modestos y catalans, deixan d' interpretar ab talent y esmero las obras del repertori castellá. Lo qu' es *Lo coronel Esteban* y 'l *Demi-Monde* ja poden anar á veurels.

Lo *Circo Ecuestre* inaugura 'l dissapte sas funcions ab un plé á vessar. Diumenje tingué dos plens. Bè es veritat que 'l Sr. Alegria fá tot lo que pot per correspondre al favor del públich. S' han fet en lo local algunas reformas atinadas.

Los programas son variats distingintse entre 'ls artistas, los célebres Martinets, ja coneguts del públich de Barcelona, pero sempre agradables; los germans Sagna que fan jochs malabars ab gran destresa y la familia Schaeffer que executa exercicis icaris ab pasmosa limpieza y facilitat.—Los números de caballs també son molt escullits y ben presentats.

Inútil dirlos qu' en lo palco corresponent hi havia 'l meu amic D. Ignaci Fontrodona, que ab la séva presencia anima tot 'l espectacle.

N. N. N.

COMPARACIONS.

Cuant l' astuta aranya
moscas vol cassá,

¿qué fá?
Treu tota sa manya
posantse á filá.

De primas trenyinas
la trampa guarneix,
que deixí;

com ricas cortinas
ab que s' enalteix.

Las mosca afanyosa,
voleya rumbós

son cós;
y cau á la llosa
quan busca repós.

Remey no l' hi queda;
s' esforsa en fugí

allí
l' aranya l' enreda
matantla per fi.

Las noyas, ab trassa
cuant se volen ja

casá,

imitan la cassa
que l'aranya fa.
Quan veuen un jove
qu'encare es soltè,
primé
la lluna ab un cove
fan véureli bè.

La noya, no falta
en fletjar d'amor
son cor;
y es clar, un s'exalta
sent sempre aymador.

Ab la il·lusió fosca
marxar l'home vol
tot sol;
mes fá com la mosca,
no troba consol.

Las forsas acaba,
no pot conseguf
fuji,
y la que 'l buscava
s'hi casa per fi.

M. FIGUEROLA ALDROFÈU

ESQUELLOTS.

D. Albert continua dormint. ¡Y quina son més forta
tè aquest bon senyor!

Com á arcalde qu' es vá ab cotxe. Donchs bè, 'l cotxe
del arcalde, lo mateix que 'ls altres cotxes, sotraga
terriblement quan vá pels carrers pessimament empe-
drats del casco antich y sense grava 'ls del Ensanxe.

¿Y creurian vostés que ni aquests sotrachs, ni que
D. Albert volgués, arribaria á despertarse per dir tapéu
aquest sot, arregléu aquesta fanguera?

D. Albert al neixer vá equivocar-se de patria. Vá
neixe á Catalunya y havia de neixe al Polo Nort, ahont
hi ha sis mesos de dia y altres tants de nit.

Sis mesos de dormir ¡quina gangal

Los regidors al últim durán banda.
Dimars van acordar treures la medalla.
Diu un periódich y no l'hi falta la rahó:
«No son los distintius lo que hauria de cambiarse,
sinó las personas que 'ls usan.»

Ajuntament, sessió del dimars:
«Se aprueba una cuenta de importe 1,561 pesetas
gastadas en el Matadero.»
¿Trescents y pico de duros?
Ni siquiera n'hi ha per escombrarlo.

Lo Coronel Camprubi es socio y concurrent asiduo
del Ateneo.

S'ha de saber aixó per comprendre bè lo que vá pas-
sar l'altre dia en aquella casa.
Un socio s'aproxima á n' en Martí (l' encarregat de
la biblioteca) y l'hi pregunta si té las *Set partidas*.
—Si senyor.

—Donchs amáguilas. En Camprubi arriba de Girona
y podria coparlas.

Un vehí de Balsareny vá presentarse á l' iglesia pa-
rroquial á batejar una criatura, y 'l rector vá negarse
á ruixarla... ¿perqué dirian?

Perque 'l que feya de padri aquesta última quaresma
no havia complert ab la parroquia.

Lo Sr. rector de Balsareny, en cambi, no ha com-
plert ab la religió.

Bè es veritat que la criatura, encare que no siga
batejada, está grassa, grassa com un angelet de altar.

L'altre dia un cabo de civils vá descobrir en lo
terme de las Corts de Sarriá una fábrica subterranea
de moneda falsa, en lo moment en que dos subjectes
treballavan.

Ja ho véuen en aquest país es un fástich.
No hi ha gens de protecció á l' industria.

Dias endarrera vá caure un llamp sobre la Giralda
de Sevilla produhint alguns desperfectes.

Un altre llamp vá caure sobre l' iglesia de Cecebre
(Corunya) derrumbantla per complert.

¿Es possib'e que l' empleat del cel encarregat de tí-
rar focs artificials tinga tant mala punteria?

Aixó 'm recorda una anécdota.
Alguns anys endarrera, un llamp vá derruhir una
part del claustre de la parroquia de la Concepció. y
'ls obrers y 'l rector anavan de casa en casa recullint
donatius á fi y efecte de reconstruirlo.

Era vehí de aquells carrers l' Anton Altadill, y al
rebre la visita de aquells senyors, després d' ente-
rarse del motiu de la mateixa, preguntá:

—¿Es realment un llamp qui ha tirat á terra 'l claus-
tre?

—Si senyor, un llamp.

—Esta bè. Llavors, senyors, no seré jo qui donga
res: qui ha fet lo mal que 'l pagui.

Aquest dia vá efectuarse la pelegrinació á Montserrat.
Entre 'ls pelegrins hi havia dos frares.
Dos frares que ván fer la primera probatura de sor-
tir y anar pels carrers de Barcelona.
La probatura vá sortirlos bè.
Per lo tant animarse y vingan frares.
«Y que durí tant com pugui.»

Acaba de morir un metje á Fransa havent fet un
testament originalíssim.

En ell s'hi llegeixen los següents párrafos:
«Al escriure aquest testament conech qu' estich sá
de cos; no sé si ho estich també d' enteniment, que
aixó ningú pot assegurarho.

»Pensava legar tot lo que tinch als pobres; pero ho
he pensat millor y ho lego á la mèva esposa, que no
sé ahont viu, desde que, tres mesos després de casada,
vá fugir del domicili conjugal ab un Tenorio.

»Desitjo, donchs, qu' ella ho possehesca tot, ab una
sola y única condició y es; que passat lo terme legal,
després de la mèva mort ha de torná á casarse, siga ab
qui vulga. Al obrar aixis cedeixo á un càlcul egoista:
vull que al mon hi haja al menos un ser que lamenti
la mèva mort.»

L' Ajuntament ha acordat erigir una estàtua á don
Ildefonso Cerdá, autor del plano de Ensanxe.

Está molt bé, y la tè ben merescuda.

Pero al mateix temps seria convenient que 'ls restos
del ilustre inginyer fossen traslladats á Barcelona.....
si es que hi ha medi de recobrarlos.

Cerdá mori á Caldas de Bessaya, tant sumament po-
bre que per no poder comprar un ninxo lo cadáver fou
colgat á terra.

Aixis mori 'l sabi inginyer que ab lo séu plano d'
Ensanxe vá fer tants millonaris.

L' Ajuntament parla de erigirli un monument sen-
zill.

Si tots los que s'han enriquit ab l' Ensanxe dedi-
quessen l' hu per mil de las sévas ganancias, á honrar
la memoria de Ildefonso Cerdá, podria construhirse 'l
primer monument de Barcelona.

Encare que á Paris han prohibit la corrida de toros
projectada, la premea de aquella capital no parlan d'
altra cosa.

Un periódich recorda que las corridas de toros son
tant velles com l' humanitat.

Adám, fou lo primer torero.

Vá tenir un presentiment de que la carn de toro era
deliciosa y vá véure's obligat á matar al toro per men-
jar filet.

«No tenia espasa, es cert, diu lo periódich: pero 'l
marit de Adam podia atacar al cornut animal ab ar-
mas iguals á las sévas.»

Segons conta 'l Brusi, dissapte de la senmana pas-
sada, dia de Santa Créu, á las set del demati, la ciutat
vá ser benehida desde 'l terrat de la Catedral.

Escollin gno 's troban millor, desde dissapte de la
senmana passada á las set del demati?

Ha comensat á treballar en un teatro de Madrid la
cómica francesa Celine Chaumont, qu' es segons diu-
hen, la dona més barbiana que trepitja la escena.

En sortint de Madrid dihuen vindrá á Barcelona.

Vindrá á consolar á tots quants senten y anyoran á
Donna Juanita.

Davant de un tribunal extranger:
—Se l' acusa de haver robat uns pantalons, diu lo
president.

—Pero eran negres.

—Y una armilla.

—Tambè era negra.

—Y una levita.

—Negra aixis mateix.

—Bueno ¿y que vol dir ab aixó?

—Que aixó no es robar: es *pendre* 'l dol.

Una máxima egipcia;
«L' escarabat es l' imatge de la bellesa als ulls de la
séva mare.»

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Sentne jo *prima-dos-tres*
corresponme una *total*,

que si es *tres-prima* y tè sal
no ambiciono pas res més
que una *prima-dos-tres-hu*
per pode 'ns plantar plegats
y toca 'ls bons resultats
que dona vendre al conú.
Y un cop arreglat així
si no t' ha de saber gréu
pòts complaure lo gust mèu
acceptant un got de ví.

A OLIVÓ.

II.

Pujat á dos de un *primera*
sens poguerme explicá com
dins del govern veji un hom
barbut y dur de mollera
dit *total*. Acerta 'l nom.

PROU SI TORNO

ACENTIGRAFO.

Total tot en 'lo mollí
que tè en Pere ab l' Agustí.

NAS DE PUNTA INGLESA

MUDANSA.

En un *tot* vaig pará un *tot*,
per descubri un *tot* estrany;
y aixis, ab molt poch afany,
y sense exclamar un mot,
¡tot! al primer *tot* donat,
de *tot* vaig dá ab un xicot
que, corrent molt més que 'l *tot*,
per un amor contrariat,
un *tot* s' anava á engullir
d' aygua *tot* tot apurat,
resolt á fé un disbarat,
ó, millor dit, á morir.

DEUET DE REUS.

TRENCA-CLOSCAS.

OU DE LLORO VELL.

Ab aquestas lletras degudament combinadas formar lo
títol de una comedia catalana.

SIR BYRON.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

6 5.—Una planta.
3 4 3.—Propi de las flors.
7 1 2 7.—Parentiu.
8 6 5 4 3.—Drama.
2 6 7 4 2 7.—Nació extrangera.
1 2 3 4 5 6 7.—Una flor.
1 2 6 5 4 7.—Classe de paper
6 7 4 2 7.—Una pena.
6 2 4 7.—Una planta.
3 4 2.—Un líquit.
1 2.—Una beguda.

PEPET QUINTANA.

CONVERSA.

—¿Qué tal, senyora Tecla?
—Ramon ja ho pot veure. ¿Qué diu de bó?
—Que demá 'm caso.
—¿Ay, ay ab quí?
—Ab la senyoreta.... Tots dos hem dit.

J. PRATS Y N.

GEROGLIFICH.

IN
TRI
+
tret
+++

J. DE DONNA JUANITA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—*Ca-sa-do-ra*.

2. Id. 2.ª.—*Pa-per*.

3. SINONIMIA.—*Plata*.

4. LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—*Condal*.

5. TRENCA-CLOSCAS.—*El Motin*.

6. QUINT NUMÉRICH.— 8 2 5 4 3

3 5 8 2 4

2 3 4 5 8

4 8 2 3 5

5 4 3 8 2

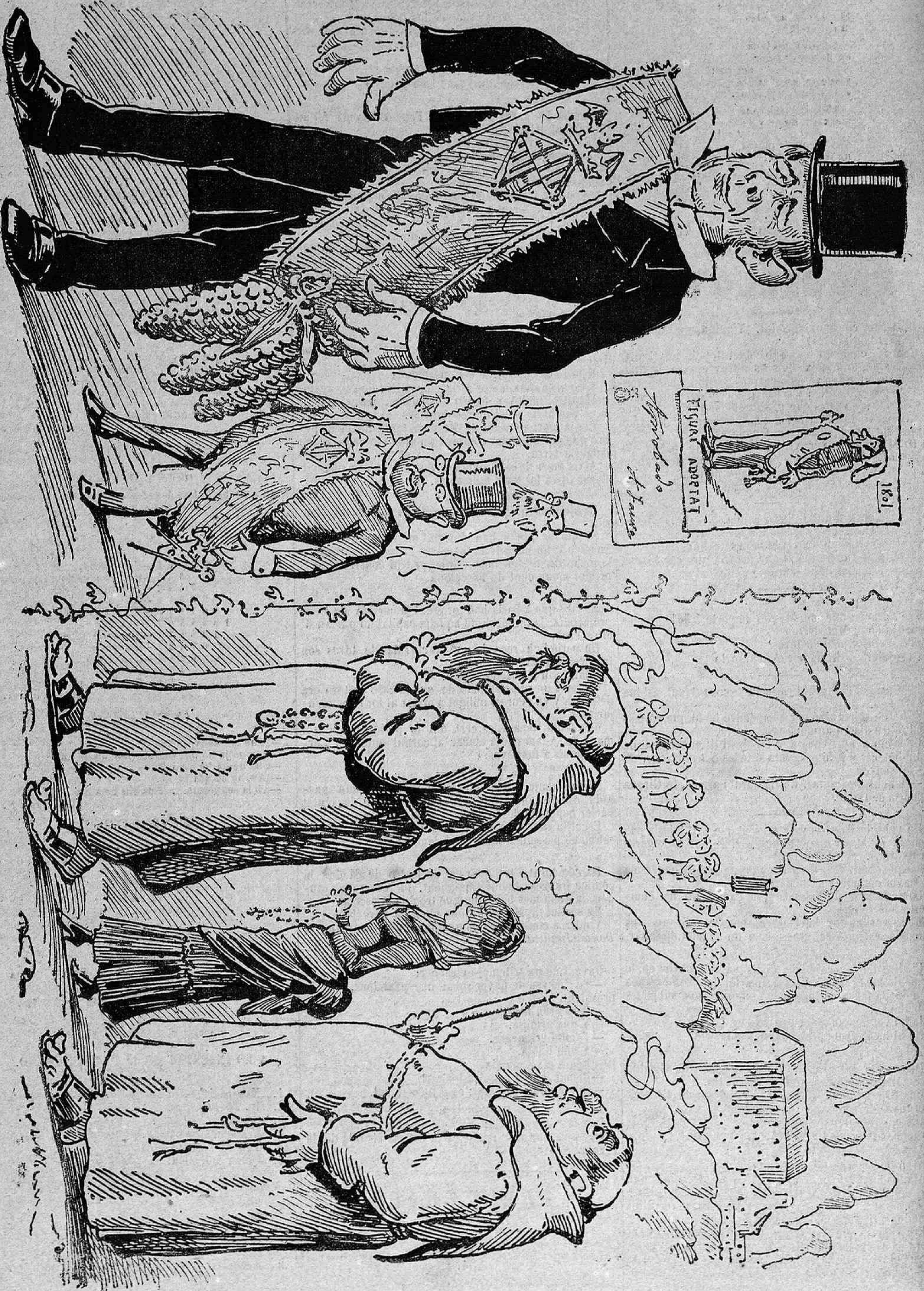
7. TERS DE SÍLABAS.— *MA TA RÓ*

TA RI MA

RO MA NA

8. GEROGLIFICH.—*Com més espías més noticias.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Tornan los freres, torna la llana y tornan las bandas.